

CVETJE

z vertov svetega Frančiška.

XXI. tečaj.

—✿ V Gorici 1904 ✿—

7. zvezek.

Zdrava, Marija!

Natisnjeno s priterjenjem Njihove Prezvzišenost
milostivega gospoda kneza nadškofa
goriškega.

Bliža se petdeseta obletnica razglašanja brezmadežnega spočetja preblašene Device Marije. Po vsem svetu se pripravljajo verni katoličani, da bi jo dostojno obhajali in ji postavili primerne spominike. Tudi pri nas želimo, da bi se letos povzdignil Mariji nekak spominik, majhin sicer, ki bi ga pa vender vsi pravi katoliški Slovenci vsak dan imeli, če ne pred telesnimi, pa pred dušnimi očmi, v sercu namreč in na jeziku. To seveda ne bi bil spominik iz kamena ali bronu, temuč le iz nekoliko besed, — besed, dragi bravci, ki so Vam že vsem dobro znane.

Ta spominik stoji pri nas namreč že mnogo sto let; pa ravno zavoljo starosti bi ga bilo treba popraviti nekoliko, zato, ker je bila tedaj, ko se je postavil, pred toliko stoletji, naša ljuba slovenščina še nekoliko nevkretna, tako da niso znali vsega povedati, kaker bi bili imeli, in zlasti ne, kaker se zdaj govori. In ko so pred leti, ni še davno

tega, že nekaj popravljali na tem spominiku, moramo reči, da se jim ni vse prav posrečilo.

Spominik, ki ga mislimo, je, kakor ste gotovo že vgnili, naša vsakdanja molitvica, ki jo navadno imenujemo češčenamarijo, — in, kajne, dragi bravci, da si tudi že vsi mislite, katere poprave si zlasti želimo na tem spominiku.

Vsi, kar vas je nekoliko stariših, se gotovo še dobro spominjate, kako se je nekedaj sploh molilo: «ž e g n a n a si mej ženami in ž e g n a n je sad tvojega telesa». In to ni bilo napak, ker stoji v evangeliju, kakor je prvotno pisan, po gerško, in tudi kakor je prestavljen potem na latinsko, v obeh mestih tista beseda, ki pomeni to, kar se je nekedaj po naše reklo ž e g n a n a, ž e g n a n, kakor se po domače tudi zdaj še pravi.

Ali naša gospoda se je začela poslednja leta ogibati besede ž e g e n in ž e g n a n, ker je to, kakor pravijo, iz nemščine in torej ne dobro slovensko. Namestu ž e g e n govorijo in pišejo zdaj b l a g o s l o v, namestu ž e g n a n i pravijo b l a g o s l o v i t i, namestu ž e g n a n a bi se reklo torej b l a g o s l o v l j e n a.

Pa ta beseda se je nekim gospodom najberž predolga zdela in prezamudna za hitro molitev; postavili so torej namestu nje b l a ž e n a in b l a ž e n. In res, na videz to ni nič napačnega; saj je Marija sama prerokovala, da jo bodo blaženo imenovali vsi narodi, in tudi mi jo torej po vsi pravici imenujemo: «p r e b l a ž e n a d e v i c a M a r i j a».

Vse res, nihče ne more tajiti tega in nihče ne taji. Ali molitev, ki ž njo navadno častimo Marijo, je sestavljena, kakor že otroke uči katehizem, iz pozdravljenja arhangelja, Gabrijelja, pozdravljenja tete Elizabete in besed, ki jih je dostavila cerkev. Gabrijelj in Elizabeta pa nista pozdravila Marije z besedo, ki pomeni «b l a ž e n a», temuč s tisto, ki pomeni «ž e g n a n a», ali po novo «b l a g o s l o v l j e n a». Zato moramo tudi mi, če hočemo Marijo častiti z besedami Gabrijeljevega in Elizabetinega pozdravljenja, moliti «b l a g o s l o v l j e n a», ne pa «b l a ž e n a»; saj že sploh ne smemo besed svetega pisma, še naj menj pa evangelija postavljati eno za drugo, zamenjavati jih in mešati. Še v navadnem govorjenju ne bi bilo prav, ke bi rekel kedo

n. pr. «r u m e n» namestu «e r d e č». Besedi «b l a g o s l o v l j e n a» in «b l a ž e n a» ne pomenite ravno tisto, ampak imate vsaka svoj pomen, kaker v latinščini «benedikta» in «beata», in zato moramo pustiti vsako na svojem mestu, kamer je postavljena v evangeliju prvotno po gerško in potem po latinsko.

To je torej prvi in poglobitvi vzrok, da se mora zadnja leta namestu «žegnana», «žegnan» v našo molitev vpeljano «blažena», «blažen» brez odlašanja opustiti in odpraviti. In ta vzrok je sam za se brez vsega družega za to popolnoma zadosti, kar, upamo, da zdaj vsaki le nekoliko razumen Slovenec sam lahko sprevidi. Nič napačno ne bi bilo, ke bi bili ostali pri starem «žegnana», «žegnan»; ali ker je to zdaj res nekoliko zastarelo in celo naši prekmurski bratje, ogerski Slovenci, sploh molijo «b l a g o s l o v l j e n a», «b l a g o s l o v l j e n», ravno tako tudi Hervatje, gotovo ne kaže drugači kaker da se tega sploh poprimemo.

Sta pa še dva druga vzroka, ki tirjata, da se odpravi «blažena», «blažen», in tudi teh nočemo zamolčati. «Blažena» je sicer res krajše ko «b l a g o s l o v l j e n a», ali vender je za uho težje in v resnici ne kaj prijetno v molitvi, ki se tolikokrat zaporedoma očitno in naglas moli. Tisti «blá- blá-» je slišati skoraj, kaker bi kedo s kako planko po herbtu natepal človeka. Če pravimo «b l a g o s l o v l j e n a», «b l a g o s l o v l j e n», pa ni takega zopernega nabijanja, ker prvi zlog v tem primeru nima povdarka, povdarjeni pa ni obakrat enak; izgovarjati se mora namreč «b l a g o s l o v l j e n a», «b l a g o s l o v l j e n» s povdarkom na e, kaker se povdarja n. pr. v besedi «g o v o r j e n a», «g o v o r j e n».

To je torej eden od dveh postranskih vzrokov proti besedi «blažena»; drugi je pa ta: Po naših krajih se semtertja najdejo ljudje, ki ne znajo ali ne morejo izgovoriti čerk ž, š, č, ampak namestu njih izgovarjajo z, s, c; namestu: ž i v i m, š i v a m, č a s t i m pravijo: z i v i m, s i v a m, c a s t i m. Pa tudi drugi, ki sicer nimajo te napake v izreki, v hitri molitvi, ne da bi sami vedeli, pogostoma vender izgovarjajo: «b l a z e n a», «b l a z e n», namestu «blažena» «blažen». Ali pa veste, dragi bravci, kaj pomeni «b l a z e n»? »

«Blazen» pomeni toliko kaker nor; zato se pravi tudi «blaznica» namestu «norišnica». In mi naj bi torej terpeli, da bi se slišalo kedaj v naših molitvah: «blazen je sad tvojega telesa Jezus»? Ali ne bi bilo to spotekljivo?*)

Besedi «blažena», «blažen» je treba torej na vsak način berž ko mogoče odpraviti iz češčenamarije, tega ste zdaj gotovo vsi prepričani, kajne, dragi bravci? Pa ta naša molitvica potrebuje tudi še neketerih drugih poprav. Zlasti je v nji napačna že prva beseda, ki jo po nji tudi imenujemo. V nobenem drugem jeziku se ta molitev ne začenja z besedo, ki bi pomenila «češčena». V resnici namreč angelj Gabrijelj Marije ni pozdravil z besedo «češčena» ali celo «češčena si»; saj se tako pač nikjer nihče ne pozdravlja. Pozdravil jo je tako, kaker bi bil po naše rekel «zdrava», ali po latinsko «ave». V starem času so res tudi pri nas ljudje najberž z latinsko besedo začenjali to molitev, namreč: «Ave, Maria!» in za to še zdaj pravimo, da «kavemariji zvoní». Potlej so pa naši prednjiki teli imeti bolj razumljivo besedo in kar tako brez posebnega pomiselka so rekli «češčena, Marija» namestu «zdrava, Marija», kaker bi bilo prav. In zakaj so se potem sploh poprijeli besede «češčena», to menda ni težko vgniti. Mislili so si pač, da imamo mi Marijo častiti, ne pa pozdravljati, kaker kakega svojega znanca, in zlasti «zdrava!» ji klicati, to se jim ni zdelo pametno, ker gotovo ni nevarnosti, da bi kaj obolela gori v nebesih.

Ali taka smešna misel seveda nikaker ni, da bi nas smela motiti. Pri besedi «zdava» ni treba misliti zmirom

---

*) Človek bi sicer mislil, da je ta izreka le jako redka izjema, ki bi se ne bilo treba ozirati nanjo; ali v resnici nas uči skušnja, da je primeroma celo pogostoma slišati, ako se pazi na to. In taka »blazfemična« izreka je še bolj občutljiva, ako se tudi e v blažen tako slabo izgovarja, da ga ni razločiti od polglasnika v v blazen in postane torej blažen s to besedo čisto enakega glasu. Bodí si res, da nihče ne misli, ko v resnici moli, na pomen besede blazen, vender naj tudi glasovi naših molitev ne dajejo prilike, da bi se kedó mogel spotikati nad njimi in hote ali nehote napak jih obračati. Zato se mi je zdelo primerno in potrebno opozoriti tudi na to okoličnost. Beseda blažen stoj, kjer je na svojem mestu, pa izgovarja naj se posebno pazljivo in čisto

le na telesno zdravje. Če pravimo n. pr., da je kedo g o r e č kristijan, tudi ne mislimo, da g o r i, tako, kaker derva v peči ali streha o požaru. In pozdravljamo Marijo seveda tudi ne kaker to ali ono osebo, pozdravljamo jo s pozdravljenjem, katero ji je angelj prinesel od Boga, torej z božjim pozdravljenjem, ki je bilo gotovo za Marijo velika čast, večja kaker jo je skazal Bog kateremu koli drugemu svetniku ali svetnici. Če pravimo torej mi z angeljem Gabrijelem: «Z d r a v a, Marija!», je to neskončno več, kaker če ji pravimo le od svoje strani: «Češ č e n a, Marija!» In katoliška cerkev hoče, da jo kristijani pozdravljamo z angeljevim pozdravljenjem: «A v e!» — «Z d r a v a!» — ne pa s «k u l t a» ali «v e n e r a t a», kar bi bilo «č e š č e n a». Slušajmo torej katoliško cerkev in molimo, kaker ona hoče: «Z d r a v a, Marija!» Ne bojmo se, da bomo sami, ki bomo tako molili; tako molijo od nekedaj vsi drugi katoliški Slovenci, namreč Hrvatje, Čehi, Slovaki, Poljaki in lužiški Serbi, to je čez 20 milijonov ljudi. Sploh nihče na svetu ni tako pre naredil in, skoraj bi morali reči, naravnost pokvaril te molitve, da bi rekel, kaker mi: «Češ č e n a si, Marija!» V tem smo mi čisto osamljeni. Celo naši vbogi, zapuščeni prekmurski bratje na Ogersken molijo po svoje prav: «Zdrava Marija» ali «Zdrava bojdi Márija» — in v neki molitevni knjigi tistih Slovencev smo našli besedo «z d r a v» v takem pomenu tudi še v mnogih drugih primerih, n. pr.: «Zdrava bodi odličena gláva našega Gospodna Jesusa... Zdrav bodi njegov svéti obraz... Zdrave bod'te Gospodna Jezusa milostivne oči.!»

Nihče se torej po pravici ne more in ne sme spotikati, ako bomo sè vsemi katoliškimi Slovenci nadalje tudi mi molili: «Zdrava, Marija!»

Naposled pa bomo prav storili, da ob tej priliki izpustimo iz te molitve vse tiste «si» in «je», ki se pri nas po nemškem zgledu vanjo vtikajo, dasiravno jih ni ne v gerščini, ne v latinščini. Nasproti pa moramo postaviti pred besede «mej ženami» besedico «tí», ki se do zdaj pri nas po krivici izpušča, dasiravno stoji v gerščini in latinščini in so jo po pravici tudi stari Slovenci, Hrvatje in naši

Prekmurci pri miru pustili na svojem mestu, — svetopisemska je!

Zanaprej molimo torej tako: «Zdrava, Marija, milosti polna, Gospod s teboj, blagoslovljena tî mej ženâmi in blagoslovljen sad tvojega telesa, Jezus»*) — in dalje, kaker po navadi.

Ali se vam ne zdi, dragi braveci, da bo ta naša molitvica potem ne le samo prav, temuč tudi lepa — in torej lep spominik letošnjega spominskega leta Marijinega? Upamo, da nam radi priterdite, da bo res tako. In vidite, vi vsi ste poklicani, da postavite Mariji ta lepi spominik, ki bo stal, dokler se bo govorila na tem svetu naša slovensčina. Kaker smo namreč izvedeli, pač le od strani seveda, namerjajo naši za božjo in Marijino čast vneti slovenski škofje to molitev, tako popravljeno, prav letos za očitno službo božjo predpisati, želijo pa, da bi se na to ljudje prej pripravili ter bi torej polagoma sami začeli tako moliti. In prav vi, dragi braveci naši, ste poklicani, da zdaj ko ste zadosti podučeni, prvi začnete in tudi drugim poveste, kako in kaj. Poprimate se torej svoje naloge z gorečnostjo in brez odlašanja in bodite prepričani, da bo vaše prizadevanje Bogu in Mariji ljubo. Berž denes, ko ste to prebrali, skušajte moliti tako, kaker je tu gori natisnjeno. Seveda pa molite ne le s pravimi besedami, temuč tudi s pravo pobožnostjo in poživljeno ljubeznijo do Boga in Marije Device. K temu naj ta poprava zlasti spodbudi; potem se bo zveršila gotovo v veliko dušno korist vsem in upati smemo, da bo prinesla obilo blagoslova božjega dobremu ljudstvu slovenskemu. Tako bodi! **)

*) Vse to so vsikliki in ne dopovedovanje; izpuščeno si moramo misliti «bodi», ne pa «je» ali «si»; le «milosti polna» je toliko kaker «ki si milosti polna».

**) Ta spisec se želi, da bi ponatisnili, ali vsaj po svoje posneli naši cerkveni, ascetični in drugi mej ljudstvom zlasti razširjeni dobri listi, da se tako poprava, ki je neobhodno potrebna, prej ko mogoče in povsod od enem dožene, primerno naročilu svete obredne skupščine danem že 5. avgusta 1898 nadškofom, škofom in ordinarijem cerkvenih okrajin goriške, zaderske in zagrebške. Naročilo slove v italijanskem jeziku tako: „I Vescovi di quelle regioni, dove la lingua del

Korist iz premišljavanja svojih napak.

P. A. M.

VI. POGlavJE.

Porabimo svoje napake za to, da bomo dobili veče zaupanje v božje vsmiljenje.

Svojo nizkost in revščino moramo ljubiti, ker nas kaže, kakeršni smo, in nam lajša posnemanje poniževanja včlovečene Božje Besede. Še bolj nam bo pa ljuba naša nizkost, ako jo premišljujemo z ozirom na neskončno vsmiljenje božje.

Slišali smo vže nauk sv. Frančiška Saleškega, da nas naše napake ne smejo nikedar maloserčnih storiti, temuč naše kesanje mora biti združeno z neomahljivim zaupanjem na dobroto božjo. Naše pregrehe in nepopolnosti tega zaupanja ne smejo zrahljati, temuč okrepčati in zvečati.

Msgr. Gay pravi: «Bog je ljubezen. Bog ljubi, on ljubi nas, ker je ljubezen. Biti, ljubiti, in ker smo zdaj, nas ljubiti, to je zanj eno in isto. Ali ni tedaj upanje dolžnost nas vseh? Ali more upanje kedaj prestopiti pravo mero? Ali se more še zagovarjati nezaupnost?»

«Pa rekel bo kedo: Greh je tukaj! Žalibog, da je resnično, da je greh povsod; in kjer je, dela težave, zapreke in ovire: težave za nas, zapreke v nas in ovire pred nami. Ali je pa tudi za Boga kaka težava? Ali se morejo tudi njemu staviti zapreke in ovire? On stoji, keder hoče, in gre naprej, kamer hoče. Greh zadene Boga tako, da ga žali, nikedar ga pa ne spremeni. On spremeni njegova dela, ne pa njegovega bistva, tudi ne njegove ljubezni,

---

popolo è la medesima, procurino di introdurre una traduzione uniforme delle preghiere e degli inni, che il popolo canta nella propria chiesa, affinchè coloro i quali passano dall'una all'altra Diocesi o da una all'altra parrocchia non incontrino nessuna diversità di preghiere e di cantici.“ —

ketero ima od vekomaj do nas. Kaker je proti nič njegova dobrota postala ljubezen, tako je proti grehu njegova ljubezen postala vsmiljenje. To je vse spremenjenje, pa le pod pogojem, da grešnik zaupa».

Neki sloveč govornik pa je rekel: «Blager vsmiljenim! Terditi smemo, da je s tem skrivnostnim izrekom božjim Sin božji razodel svojo blaženost in pa blaženost svojega očeta, ki je v nebesih. Zakaj ako je vsmiljenje vže za vsacega človeka vzrok in vir sreče, kaj naj rečemo še le o vsmiljenju, kakeršnó more le Bog skazovati? Kolika blaženost more to biti za serce božje? Blager vsmiljenim, zato blažen pred vsem tisti, keterega edino smemo po pravici dobrega imenovati; on, čiger bistvo je ljubezen, čiger vsmiljenje in dobrotljivost je brezmejna, kaker njegova večnost. Ostrost ni bistvo božje. Ako se Bog jezi vda, ako on pokaže svojo pravičnost, stori nekaj, kar je njemu ptuje. Njegova levica vihti bič, pa on se kmalu vtrudi rabiti to roko. Njegova desnica je pa orodje njegovega serca, ta opravlja dela njegove ljubezni. Zaslepljenega in terdovratnega grešnika more v trenutku spremeniti v velikega spokornika; to spremenjenje je delo desnice božje».

Vsmiljenje božje se more le tam pokazati, kjer je revščina. Ali se pa najde večja revščina, kot je greh? Kje more najti neskončno vsmiljenje bolj pomilovanja in sočutja vreden predmet? Grehe torej, ki nas teže, ki nas delajo otroke jeze božje, smemo Bogu pokazati, da nad njimi razodene svojo ljubezen in dobrotljivost. K njegovemu božjemu sercu se smemo obrniti in z Davidom klicati: «Ti mi boš odpustil, o Gospod, ti boš zbrisal moje grehe, za voljo tvoje dobrote. Toliko večje je moje zaupanje v odpuščenje, koliker večje so moje hudobije.

Zato govori neki star pisatelj: «Ali ni Bog tisti učenik, ki nas je učil, da se ne dajmo premagati od huđega, temuč da huđo z dobrim premagajmo? Da huđega s huđim, zaničevanja sè zaničevanjem ne povračujmo, temuč da svojim sovražnikom dobrote skazujmo in tako žareče ogelje nad njegovo glavo zbirajmo? Učenec pa ni več ko njegov učenik in hlapec ne več kot njegov gospodar. Ako torej vidimo, kako zvesto spolnjujejo učenci tega božjega učenika

ta njegov nauk, da brezbožnim in kervoločnim preganjavcem le krotkost in dobroto skazujejo, kako jim hudo z dobrim povračujejo, da v njih rešitev celo svoje življenje darujejo — kaj naj rečemo še le o učeniku samem, kateri je svojim zvestim zapustil tako vzvišene nauke?

Vsa ljubezen teh učencev Križanega je v primeri z ljubeznijo Jezusovo manjši kot je kapljica v primeri z nezmernim morjem. Ako je bila pri njih iskrica ljubezni tako močna, kaj bo opravil nepopisljivi, neskončni plamen nad vse vzvišene ljubezni božje?»

Sv. Janez Krizostom kliče: «Kaj ni Jezus rekel: Ako le te ljubite, ki vas ljubijo, kakšno plačilo boste imeli? Ali ne delajo tega tudi cestninarji? Ali bi ne smeli tudi o Bogu reči: Ako on le svoje pravične, svoje prijatele vsliši in jim pomaga, ali ni potem tudi njegova ljubezen pomanjkljiva?» Neskončna svetost božja je združena z dobrotljivostjo, ki ga nagiba greh sovražiti, grešnika se pa vsmiliti».

P. Senjери pravi: «Bog greh tako sovraži, da se je v ta namen, da bi ga človeku izerval iz serca ne le na svetu do smerti ponižal, temuč, da se tudi zdaj, ko v nebesih kraljuje, tako globoko poniža, da je naš priprošnjik. Ali pa veste, zakaj on to dela? Ali ste vže kedaj opazovali lovca v trenutku, ko hoče vstreliti divjo zver? Kaj ne, on se varuje vsakega šuma in ropota; kako se pripogiba, kako se plazi po tleh! Čemu ta previdnost? On hoče žival dobro zadeti in vmoriti. Glejte, to je tudi namen priprošnje našega Gospoda, njegove prizanesljivosti, poterpežljivosti, njegovega miru in čakanja, mej tem ko ga mi žalimo. On ima le to pred očmi: zatreti greh, popolnoma ga zatreti.

Ke bi Gospod vsako dušo precej po storjenem velikem grehu v pekel pehnil, bi seveda zadel grešnika, greha bi pa ne zaterl. Nasprotno, greh bi bil v svoji kazni ovečnjen. Toda, ker sovraštvo božje preganja greh neposredno in grešnika le zarad greha posredno, se Bog poslužuje toliko zvijač, se tako ljubeznivo poniža, samo da bi ločil greh od grešnika, da bi greh vničil, grešnika pa rešil. Še le tedaj se on odloči, krivičnika pogubiti, ako se njegova terdovratna volja popolnoma greha oklene in je Bogu nemogoče.

greh v grešniku zatreti, tako, da je prisiljen grešnika v grehu zadeti.

To je nagib, ki neskončno dobrotljivost božjo nagiba, da nas čaka, nas k pokori vabi in zopet milostivo sprejme. Kraljevi pevec, kateremu je bilo dobro znano božje mišljenje, se sklicuje na to z besedami: «Zavoljo tvojega imena, o Gospod, prizanesi mojemu grehu, zakaj velik je». Duša kateri so manj znani božji sklepi, bi vtegnila misliti, da se je prerok zmotil, da bi bil moral imenovati veliko vsmiljenje božje, ne pa svoj greh; tega bi bil moral zmanjšati, izgovarjati in toliko serčneje prositi odpuščenja in ga toliko bolj gotovo pričakovati. Ali David je bil bolje podučен. On je vedel, da je velikost greha za dobrotljivost božjo vzrok, da ga tem rajše zatara in zato se je obernal na to dobrotljivost ter zaklical: «Velik je moj greh».

Ako se je pa vže David upal tako govoriti z Gospodom vojnih trum, s koliko večim zaupanjem se smemo mi obračati na včlovečeno besedo, ki je za zveličanje grešnikov meso postala, ter našo natoro na se vzela, da bi bilo s tem še večje nje vsmiljenje. Zato govori sv. Frančišek: „Kolikokrat damo našemu Jezusu priložnost, odpustiti kak greh, ga s tem zopet poslavimo kot svojega Odrešenika. Naš Bog je Bog slabotnih in revnih.“

Bog nas varuj, da bi hoteli kaj pretirati ali kaj terditi, kar se ne vjema z naukom sv. cerkve. Pri tem prihajajo na misel besede nekega slavnega škofa, s katerimi je tolažil misijonarje, ako so mu tožili, koliko pokvarjenost in spričenost pogostokrat najdejo mej ljudmi. „Dobri patri, čemu bi pa bili tu, ke bi greha ne bilo?“ — Večni veliki duhovnik Jezus Kristus, naš Zveličar, dovoli, da tudi mi tebi zakličemo: „Čemu bi se bil včlovečil in toliko terpel, čemu bi bil mej nami, čemu bi imeli tvoje sv. zakramente, tvojo sv. cerkev, ke bi ne bilo nobenega greha, da bi se odpustil? Čemu bi bilo tvoje vsmiljenje, ke bi ne bilo siromakov, na ketere se more razliti?“

Sv. Jedrut je rekla: „Ako najde Jezus, da kaka duša ni več dosti čista in deviška, da bi mogel priti k njej kot ženin, pusti, da postane bolna, in se ji more približati kot zdravnik.“ Tisto čast in veselje, katero stori bolnik zdrav-

niku s tem, da se mu popolnoma izroči in v njegove roke položi svoje zdravje in življenje, enako čast in veselje stori grešnik nebeškemu Samaritanu, h kateremu ranjen od greha pribeži, da bi mu pomagal in ga rešil.

Zato sklepa častitljivi Aleksander od sv. Frančiška: „Prosim te, ljuba duša, ako se čutiš bolno, ne boj se, iti k zdravniku. Z velikim zaupanjem se zateci k njemu; saj pride on ravno zaradi tebe kot ženin iz svoje izbe in se veseli kot velikan, da teče svojo pot. Prišel je, da te reši boleznih greha; saj je on vedel, da bolni potrebujejo zdravnika, ne pa zdravi. O pogubljiva nespamet grešnikov, ki beže pred zdravnikom iz tistih vzrokov, ki jim dajejo najboljšo prilžnost, s polnim zaupanjem se mu bližati. Kako nespametno je slutiti razdraženega sovražnika v tem, ki je prišel za to, da nam zveličanje prinese!

„Brezbožni beži, ako ga tudi nihče ne preganja. Čudno je to, da kedo beži, ako ni preganjan; še bolj čudno je to, ako brezbožni beži, ko ga nihče ne preganja, temuč ga dobrotljivost božja celo kliče, za njim hiti, mu vsmiljenje, odpuščenje in zdravila za njegove rane ponuja, da, celo terdno in s prisego obeta, da mu bo vse dala, kar bo zahteval za svoje zveličanje.“

Neki svet redovnik je po pravici rekel: „Od kar je Zveličar na svet prišel, mora biti zaupanje posebna čednost vbogega grešnika.“ Ko se je presv. Serce Jezusovo svetu razodelo, mora biti naše zaupanje največe. Saj je to tisto Serce, ki je Longinu, ki je se sulico prebodel vse odpustilo in mu podelilo svetost in marterniško krono. To Serce hrani grešnika se svojo kervijo, kaker pelikan svoje mladiče. To je tisto serce, ki nam iz tabernakeljna kliče: „Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obloženi, jaz vas bom pokrepčal.“ Ali ne bomo vtolažili hrepenenja tega Serca, da nam odpusti, ako mu pokažemo svoje grehe in ga odpuščenja prosimo? Pomenljivo je, do so v skrivnostih presv. Serca Jezusovega najbolj zvedene duše tudi največe zagovornice zaupanja po storjenem grehu in najgorečnije učiteljice, kako nam koristijo naše pregrehe. Veliko lepega najdemo o tem v življenju sv. Jedruti, in bl. Marjeta je rekla: „Presveto Serce Jezusovo je sedež vsmiljenja, kjer bodo najsiromašniši najboljše

sprejeti, ako jih le ljubezen v breznu njih siromaštva Boga predstavi. Ako so padli v grehe, se ne dajo zbegati; zakaj zbeganost, nemir prežene Boga iz našega serca. Ako ga prosimo odpuščanja, prosimo njegovo presv. Serce, naj za nas zadosti in nas spravi z božjim veličastvom. Polni zaupanja recimo ljubeznivemu Sercu Zveličarjevemu: „O moja edina ljubezen, plačaj ti za svojega vbozega hlapca in popravi, kar sem zagrešil. Stori, da bo vse v tvojo čast v korist bližnjemu in v zveličanje moje duše!“ —

Na ta način nam naše pregrehe mnogo koristijo, ker nas ponižajo in pokažejo, kaj smo in kako koristno je, da se skrijemo v breznu svoje ničevosti. Ako smo se tako po grehu ponižali, začnimo zopet zvesto Bogu služiti; zakaj serce Jezusovo ljubi tako ravnanje, ki duše v miru ohrani.

Socijalni odlomki.

P. S. Z.

(Dalje.)

Socijalni demokrati.

Glavno, kar zahtevajo in s čemer obetajo socialjni demokrati rešiti socijaljno vprašanje, je, naj se odpravi sv. vera in osebno imetje vseh pridelovavnih sredstev. Kaj je razumeti pod pridelovavnimi sredstvi, je jasno iz zadnjic povedanega. Socialjni demokrati torej delajo na to, da nobeden človek ne bi imel nobene stvari, od ketere bi dobival kake dohodke, ampak vse bodi skupna lastnina socijalistiške države.

Sicer je vsak trezno misleč človek prepričan, da do tega nikedar ne pride, pa, ker se jih mnogo da zapeljati po sladkih besedah in radost obetajočih obljubah, pogledjmo na kratko, kako bi se živelo v državi socijalnih demokratov.

Vzemimo, da bi bila taka država že vstanovljena tam kje v daljni Ameriki. Ti bi jo hotel videti in bi šel tja. Kako bi bilo ?

Doma si prodal posestvo in hišo in prinesel si srečno čez morje v deržavo socijalnih demokratov svojih pet tisoč goljdinarjev. Vpisal si se v to deržavo, njen deržavljan si. Pet tisoč je preveč osebno imeti; tisoč je dovolj za potrebne stvari. Štiri tisoč moraš takoj izročiti deržavi. Braniš se, ali vedi, da je v ti deržavi osebno premoženje prepovedano. Izgovarjaš se, da si boš kupil hišo in malo posestvo, toda tudi hiša in posestvo je osebno imetje. Praviš, da bodo kmalu za teboj prišli otroci in žena, a tukaj otroci niso več tvoji, za nje bo skerbela deržava in jih vzgojila brez vere in brez Boga, žena bo pa že dobila svoje delo, kaker bo določila deržava. Sploh se ti nimaš več meniti ne za otroke, ne za ženo, ne za premoženje; v deržavi socijalnih demokratov si. Višji ti odločijo delo, in ker nisi v nobeni stroki izvežban, boš do prihodnjih volitev na cesti kamenje tolkel, prihodnjič boš pa izbran lahko za učitelja ali celo za predsednika, kaker bodo volitve določile. Dolgčas ti je po otrocih, ki ne veš, kje se vzgajajo; ženo bi rad videl, pa ti je vzeta in ne veš, kje in kako živi; vtrujen in žalosten greš v gostilno, da bi si naročil jedi in okrepčujoče pijače. Zahtevaš to, prosiš ono, pa tu v socialistiški deržavi je vsako pridelovavno sredstvo skupno. Poderžavljene so gostilne, poderžavljene prodajavnice, poderžavljene so njive in travniki, tovarne in delavnice, vse je v oblasti deržave. In če ti jed ne vgaja, če ti pijača ni všeč, če se ti to in ono zdi predrago ali pre-slabo, pritoži se, toda kam? Na deržavo, ketera ti je to stvar dala, in gotov si, da bo pritožba brez vspeha. Ako pa hočeš iskati boljših stvari po svoji volji in okusu pri zasebnih podjetnikih, vedi, da teh tukaj ni, ker je vsako zasebno podjetje strogo prepovedano. Tukaj ne kaže drugega, ko vdati se. To je pokorščina, to je vdanost brez primere! Upaš sicer lahko na prihodnje volitve, da bodo prišli drugi boljši možje ali tudi žene do vodstva te deržave, a ne pozabi, da ljudje ostanejo ljudje, in če so brez vere in Boga, kaker so in morajo biti v deržavi soc. demokratov, bodo tudi dovolj brezvestni, da se stvari ne bodo zboljšale, ampak še poslabšale. Skerbeli bodo v prvi versti za se. In zakaj bi tudi ne? Koga naj se bojijo? Boga

ne, ker ga tajijo; svoje vesti ne, ker je ne priznavajo; druge oblasti tudi ne, saj so oni najvišja oblast čez vse. Letos si cestni pometač, pri drugih volitvah dobiš lahko boljšo službo in bo prvi predsednik za pometača na tvojem mestu. Mogoče je, kaj ne? Vsaj nauki soc. demokratov tako terdijo; če se bo pa vresničilo je druga stvar. Kedo jih bo prisilil, naj ravnajo, kaker učijo? Strah pred Bogom ne, ker ga nočejo priznati; strah pred oblastjo tudi ne, ker bodo oblast neradi drugim izročili, ampak jo raje obdržali v svojih rokah. Ljudje ostanejo ljudje in koliker dalje so od Boga, toliko bolj krivični in nepošteni so. Ves obupan zreš v prihodnjost, pa ta ti nič boljšega ne obeta. Nekedaj si bil svoj gospodar, imel si nekaj imetja, kar si mogel svoje imenovati, sedaj si priprost delavec, ki delaš, kar ti država veleva. Če si prihraniš od svojega plačila nekaj denarja, ne smeš kupiti ne hiše, ne posestva, ne začeti na lastno roko kako delo, zakaj tu je osebno imetje strogo zabranjeno. In če si kljub tega kaj prihranil, čigavo bo? Tvojih otrok ne, saj jih ne poznaš. Glede zakona ni nobene postave. Prost si ko živinče na planjavi in tvoji otroci prosti ko psi na cesti. Živi se, kaker noben še nekoliko pošten človek živeti ne more.

Lehko bi vam, predragi bravci, še nadalje popisaval življenje v državi, kakeršno so si po svojih nazorih vstvarili soc. demokrati, in risal grozne posledice pogubnih nauk, toda naj zadostuje to. Že iz tega morete spoznati, kaj se pravi razglasiti vero za zasebno stvar, odpraviti Boga in prepovedati imeti kaj svojega. Kar se poslednjega tiče, sem obljubil dokazati, da je to proti narurni in božji postavi in verh tega tudi krivično. Naj to obljubo sedaj izpolnim.

Odrekati ljudem pravico do zasebnega imetja in terditi, da nihče ne sme imeti svojega polja, svoje hiše, svoje tovarne itd., ta nauk je proti narurni postavi. Socijalni demokrati taje človeško dušo, a toliko dobri so vender, da priznavajo, da je človek iz telesa. To naše telo je po svoji naruri zmožno razvijati se, in zato ima tudi dolžnost skerbeti za razvitek in rast. Za te telesne potrebe mu je izročena zemlja, živali in druge stvari, ki dosežejo svoj zadnji cilj.

ravno v tem, da človeku služijo. Če pa natura sama zahteva, da se hranimo od zemlje in njenih pridelkov, moramo tisto, s čemer se moremo hraniti, tudi imeti. Protinaturno bi bilo, imeti dolžnost hraniti se, pa ne imeti tudi pravice do tiste stvari, ketera edino me more hraniti. Ako imam pa dolžnost in ž njo tudi pravico te stvari si pridobiti, imam tudi pravico imeti jih ko svojo pridobljeno lastnino in imetje.

Naturna dolžnost človeka je pridobivati si potrebne stvari. Kar sem si pa po pravici pridobil, to je moje in ne tvoje in tudi ne lastnina države. In naturna postava tudi zahteva, da se preskerbi človek ne samo od slučaja do slučaja, ampak da dela že v krepki dobi tudi za onemoglost in naturna postava je zopet, ki tirja od starišev, da skerbijo za svoje otroke in podložne.

To naturno postavo je pa Bog pozneje sam poterdil z odločno zapovedjo. Že v peti knjigi Mojzesovi je pisano: «Ne želi žene svojega bližnjega, ne hiše, ne polja, ne hlapca ne dekle, ne vola, ne osla, ne kaj družega, kar je njegovega» (5. 21). Vem, da soc. demokrati razodenja božjega ne priznajo, toda poštenim ljudem, za kakeršne hočejo veljati tudi oni, je menda dovolj spomin na sedmo zapoved božjo, katero naklada tudi natura sama. Glasi se: «Ne kradi».

Ali počasi! Soc. demokrati tudi pravijo: ne kradi, pa imajo za tatvino osebno lastnino. Po njihovih mislih si tat, ako imaš katero stvar ko svojo. Komu si kradel? Socijalistiški državi, pravijo. Toda odkod ima ta država oblast vse imeti in vse ljudi do priprostih delavcev ponižati, odkod imajo voditelji te države pravico nastavljati se ko sodnike celega sveta in se poviševati nad narurne človeške pravice in nad Boga, tega še niso povedali. Pojdite, pojdite in oznanjujte svoje nauke norcem, ne pa pametnim ljudem! Trezno misleči delavci niso slepi, da bi ne videli krivice, katero jim delate. Če delavec kaj zasluži, ima pravico tisto reč imeti. In če hoče pozneje svoj prihranjeni zaslužek oberniti v to, da si kupi hišo, ali posestvo, pravite: «Tega ne smeš, osebno imetje je greh, kar si preveč prihranil ni tvoje.» In taki, ki skušajo vzeti delavcem in vsem ljudem ne samo imetje, ampak tudi pravico kaj pridobiti si in

imeti ko svoje, taki ljudje hočejo veljati za prijatele delavcev in rešitelje sveta?

Sploh se mi pa zdi, da socialjni demokrati sami svojim naukom ne verjamejo in bi jih hoteli vresničiti le na drugih, pri sebi pa ne. Tam nekje v protestantovskem in vraž polnem Berlinu živi sedanji voditelj socialjnih demokratov. Človek bi mislil, da je ta mož že vse svoje premoženje izročil socialistiški državi, menil bi in sklepal iz njegovih naukov, da se je vsemu odpovedal in živi mej priprostimi delavci; toda motil bi se. Slišal sem praviti, da je mož zelo premožen in ima mnogo posestva (— o kako velik grešnik in grozen tat je on po svojih naukih! —), bral sem, da je po nekem pokojnem podedoval obilno tisočev. Ko so delavci to zvedeli, so šli k njemu in ga prosili, naj bo to njegovo premoženje skupno imetje vseh; pa niso ničesar dosegli. Tako dela zgovorni voditelj Bebel, tako ravnajo njegovi pomočniki, katerih ima nekaj tudi v naši slovenski domovini. Sè sladkimi besedami zapeljujejo in podpihujejo razne nižje stanove, tem v škodo in pogubo, sebi pa v časni dobiček.

Vem in sleherni prizna, da je mnogo gnjilega v človeški družbi, nihče ne taji, da se godi krivica delavskim stanovom, najbolj pa kmetu; rešitev socialjnega vprašanja je najpotrebniša in najnujniša stvar, a rešila ga ne bo socialjna demokracija, ampak edino le sv. cerkev na podlagi večnih resnic. V Kristusu je rešitev!

(Dalje prih.)

Spomini na moje romanje v Sv. Deželo.

(P. E. P.)

10. V Kano, h Genezareškemu jezeru in v Seforis.

Pri vsmiljenih bratih, katerih prijor je vsled dolgoletnega požertvovavnega delovanja v Sv. Deželi povsod dobro poznan, smo se razdelili v dve manjši družbi, zato, ker bi bilo v Seforis sicer težko prenočiti. Tovariši so šli v Seforis.

in odtod v Kano. Fr. Viktor in jaz sva šla pa naravnost v Kano z namero, nazaj grede iti čez Seforis. Hodila vsa dobro uro. Pot nima nobenih posebnosti, omenjam le vas Rene, v kateri je precej kristjanov. Na levi se vidi hrib, na keterega verhu je vas el Mečed, stari Getefer, rojstni kraj preroka Jona, ki je, kaker se terdi, tudi pokopan tukaj.

Že od daleč se zagleda prijazna Kefr-Kana, majhina vas in večinoma jako vbožne hiše. Vender pa imajo frančiškani tukaj dve cerkvi in nezedinjeni Gerki tudi eno. V vasi Kana so torej tri cerkve in vender šteje vas komaj 600 prebivavcev, izmej katerih pa je polovica mohamedanska. Lega je jako prijetna, ker so krog in krog verti in drevje. Predstojnik samostana je Tiro'ljec p. Egidij, o katerem sem že poprej zvedel, da je kaker vsak pravi Tiro'ljec jako navdušen Avstrijec. Poterkam na njegova vrata, vstopim in ga nagovorim nalašč italijansko; sprejme me prijazno. Kako veselo pa me je pogledal šele mož in kako živo se je zasmel, ko mu povem nemško, odkod da sem in da ima pričakovati jutri še drugih gostov. Ves vesel zavpije: »Tedaj napravimo jutri res ženitnino v Kani.« — Cerkev je lepa in nova, dozidal jo je p. Egidij večinoma z avstrijskim denarjem. Vse v cerkvi nas spominja na prvi čudež Gospodov, na spremenjenje vode v vino. Tudi tukaj so ohranjene še sledi stare cerkve, ki jo je sezidala cesarica Helena. — V Kani sta samo dva frančiškana, oba Tiroljca. Zgovorni in šaljivi pater, me nikaker ni pustil k počitku, češ, rojakov nimam vsak dan pod streho. Vedel mi je pa toliko šaljivih in smešnih povedati, da sem se še dolgo smel, ko sem bil že sam v izbi.

Drugo jutro smo pričakovali tovarišev, ki so prišli že dopoldne. Tako se je spolnila p. Egidiju res želja, imel je 7 gostov, ki so se mu povabili na ženitnino v Kani. Bila sta dva vsmiljena brata, mi štirje in p. Klement olivetanec iz Tancenberga na Koroškem, ki je prebival zavoljo bolehnosti dve leti v Sv. Deželi. Pridružil se nam je v Kani in ostal nam je ljubezniv tovariš na našem nadaljnem popotovanju, na katerem smo mnogo prijetnega in veselega

doživeli, nikjer pa toliko, kakor pri šaljivem Tiroljcu v Kani.

Po kosilu smo pogledali še drugo cerkev. Na mestu, kjer stoji sedaj ta cerkev je stala hiša Natanaela in v obče se terdi, da je ta Natanael sv. apostolj Jernej. Zato pa je ta kapelica posvečena sv. Jerneju.

Kmalu je prišel iz Nazareta naročen voznik, da bi nas odpeljal h Genezareškemu jezeru. Kakor je bila vožnja iz Kaife v Nazaret mučna, prav tako mučna in dolga je bila vožnja iz Kane h Genezareškemu jezeru. Prednost pa dam venderle tej vožnji. Voz je bil prostoren, vozilo se nas je brez voznika šest, zato pa je ta imel vprežene tudi tri konje. Voznik pri prvi vožnji je bil priprost Arabec, ki razun svojega ni znal nobenega družega jezika; ta, ki nas je vozil iz Kane v Tiberijo, pa je bil Arabec iz Nazareta, ki je hodil v svoji mladosti v protestantovsko šolo je postal protestant. V šoli se je naučil, in precej dobro, nemško; vsled tega nas je lahko opozoril na marisketero znamenitost.

Vozili smo se nekako eno uro in pripeljali se do vasi Turan. Tukaj je jako lepo in rodovitno polje; neketeri terdijo, da so tukaj lačni Gospodovi učenci smukali klasje in jedli zernje. Smukati klasje je bilo vbogim po Mojzesovi postavi dovoljeno, ako so bili lačni. Farizeji so pa terdili, da je to hlapčevsko delo in da je kot tako sobotni dan prepovedano. Ko so storili to učenci Gospodovi, je bilo farizejem v spotiko; zato so rekli Gospodu: »Glej, tvoji učenci delajo, kar se ne sme delati ob sobotah.« (Mat. 12, 2.) Gospod je pa zavernil farizeje; dokazal je, da učenci niso napačno ravnali, ako so smukali klasje sobotni dan. — Drugi terdijo, da je polje, na katerem se je to zgodilo, bliže Kafarnauma.

Vozili smo se zopet približno eno uro in prišli smo do gore, ki je na nji, kakor pravijo neketeri, Gospod učil osem blagrov in vse to, kar nam je zapisal sv. Matevž v 5., 6. in 7. poglavju svojega evangelija. Drugi zopet menijo, da se je to dogodilo na hribu v bližini Genezareškega jezera. Gotovo pa so tukaj vmerli l. 1187 junaške smerti kerščanski vojaki, ki so se pod vodstvom jeruzalemskega

kralja Gvidona Luzinjanskega bojevali zoper suljtana Saladina. Vsled te nesrečne bitke je prišel Jeruzalem in vsa Sv. Dežela zopet v roke nevernikov. — Na bližnji gori je nasitil Jezus čudežno nad 5000 ljudi. Tudi ta dogodek stavijo nekateri bliže k jezeru.

Tukaj gre pot zopet navkreber in se zavije. Pri tem pa se spremeni tudi okolica. Vidi se dolga in široka dolina, po njej pa se blišči kaker biser Genezareško jezero. Sveto jezero, ljubljenec Gospodov, bodi mi iz dna serca pozdravljeno! Kako mirno, kako lepo ležiš v naročju svojih gora! Bilo si brez dvojbe nekedaj mnogo lepše, ko je obraščalo sedaj gole tvoje gore košato drevje, ko se je šibilo na tvojem nekedaj tako rodovitnem obrežju polno klasje. — Lepo si moralo biti, milo jezero, v Gospodovih časih, ko so te obdajala krog in krog cvetoča mesta, bogate vasi, ko so plavali po tvojih valovih brezštevilni čolnovi in ladije. Zlasti pa si bilo lepo tedaj, ko te je sè svojo pogosto pričujočnostjo posvetil Gospod, ko se je v tvojih čistih vodah zercalila sveta Njegova podoba. Mesta, v katerem se je Gospod tolikrat mudil, Kafarnauma ni več; ti pa še šumiš in bučiš se svojimi valovi in sanjaš o svojem stvarniku, ki te je tolikanj ljubil, ki je hodil po tvojih vodah, kaker po suhem. Kako so vstrepetali nemirni tvoji valovi v ponosni sreči, ko je on stopil v čolnič in si ga smelo ti nositi! — Tako nekako sem se zamislil, ko sem zagledal pod seboj lepo Genezareško jezero.

Dobre pol ure pozneje smo bili v mestu Tiberias v frančiškanskem samostanu. — Tudi tukaj smo bili prvi ptujci po koleri, ki je prav tukaj najgroznejše razsajala. Tiberija ima kakih 6000 prebivavcev, katerih je 5000 judov. Lansko leto malo pred našim prihodom je nehala grozna šiba božja, ki je pobrala v kratkem času mej 6000 prebivaveci nad 1500 ljudi. — Kaker lepa je lega mesta Tiberije, tako gerde so njegove ozke in vmazane ulice.

Herod Antipa je sezidal to mesto 20 let pred Kristusovim rojstvom in kmalu je postalo glavno mesto Galileje. Judje v začetku niso nič kaj zahajali v Tiberijo in sicer ne le za to, ker je bila sezidana nad starimi grobovi, mariveč zlasti zato, ker je bila zavoljo paganskih podob

in tempeljnov judom v spotiko. Po razdejanju Jeruzalema, so se pa judovski beguni venderle naselili v Tiberiji in prišli so kmalu do večine. Judje so imeli tukaj svoje učene šole, kjer se je spisalo judovsko ustmeno izročilo ali taljmud.

Ker je v Tiberiji samostan majhin, imajo patri tudi tukaj za goste posebno hišo, v kateri smo se prav dobro odpočili od dolge in mučne vožnje.

Samostanska cerkev je posvečena sv. Petru, ker neke-teri sodijo, da je Jezus tukaj dal sv. Petru oblast pasti njegova jagnjeta. Ali drugi terdijo, da se to ni zgodilo v Tiberiji, mariveč v Tabgi. To je res verjetneje, ker evangelij nikjer ne omenja, da bi se bil Gospod mudil v Tiberiji, ketere so se Judje sploh, zlasti od začetka, izogibali.

Dne 12. februarija smo maševali prav zgodaj, ker smo imeli že pred šesto uro naročen čoln za vožnjo po jezeru. Ko stopim zjutraj iz samostana, čutim neprijeten duh po ribah in res sem videl prav pred samostanom naprodaj tisoče in tisoče rib. Kaker je imelo to jezero o Gospodovem času veliko rib, tako je tudi dandanašnji še; zato so pa tudi najboljše in najfiniše ribe skoraj zastonj. — Ko pridemo do obrežja, nas je čakalo že šest veslarjev s precej veliko ladijo, ki je imela jadra razpeta. Veslarji so bili krepki mo-žje in mladeniči. Pri slednjih sem zapazil, da so bili ostriženi popolnoma tako, kaker smo ostriženi redovniki mašniki. Zakaj se tako strižejo, sem popraševal, pa pravega odgo-vora nisem zvedel. Veslali so vedno štirje, dva sta počivala. Opazil sem tudi, da je mej počitkom eden pridno prebiral svoj koran. Sveti počutki se lotijo romarja, ako premišljuje, da se vozi po tistem jezeru, po katerem se je tako rad vozil Gospod.

Vožnja je trajala tri ure tje in nekaj več kaker tri ure nazaj. Od daleč sem zapazil na levem bregu jezera Magdalo, rojstni kraj Lazarja, Magdalene in Marte. Nekedaj precej veliko mesto je sedaj le majhina neznatna vas. — Kako cvetoče je bilo negdaj mesto Kafarnaum! Sedaj pa ni tukaj družega, kaker frančiškanski hospic. Od loke, ki je bila v starih časih, se ne vidi nič več; pač pa je videti mnogo razvalin stebrov in obsekanih kamenov. Ti žalostni ostanki in spominiki pričajo o nekedanji lepoti mesta. V bogatem

Kafarnaumu se je Gospod najraje mudil. Tukaj je povedal, da je njegovo meso res jed in da je on živi kruh, ki je iz nebes prišel. Tukaj je ozdravil ljubi Jezus mertvoudnega hlapca onega stotnika, ki je tako ponižno prosil Gospoda, da je sv. cerkev sprejela njegove besede kot molitev in najbližnjo pripravo na sv. obhajilo, besede: »Gospod, jaz nisem vreden, da greš pod mojo streho, temuč reci le z besedo in moj hlapec bo ozdravljen.« (Mat. 8, 8.)

Kje je lepota nekedanjega mesta? Nič ni najti družega, kaker razvaline. Spolnile so se besede Gospodove: »In ti, Kafarnaum, ali se boš do neba povzdignil? V pekel boš pahnjen; zakaj ako bi se bili v Sodomi godili čudeži, kateri so se v tebi godili, bi bila do današnjega dne ostala. Pa povem vam tudi, da bo sodomski zemlji ložej na sodnji dan, kaker tebi.« (Mat. 11, 23. 24.) Kjer je nekedar v raskošju živelo lehkomišno ljudstvo, razprostira sedaj beduin svoj černi šotor; mej razvalinami palač pa raste trava in črede se pasejo. V frančiškanskem hospicu je majhina kapelica, v kateri je eden izmej sobratov maševal. Po maši smo se odpeljali po jezeru v Tabgo. Tukaj imajo katoliški Nemci svoj misijon, ki ga vzderžuje misijonsko društvo v Kolinu. Obiskali smo prijaznega gospoda, Nemca po rodu, ki že nad 25 let deluje kot misijonar v Palestini in se je silno dobro priučil arabščine. Tukaj blizu Tabge se steka več studentev v jezero, od daleč se vidi tudi neki mlin. Novejši preiskovavci terdijo, da je tukaj nekje izročil Gospod sv. Petru verhovno oblast nad cerkvijo. Tukaj nad obrežjem se vzdiguje precej visok hrib in semkaj stavijo neketeri goro osmerih blagrov in kraj, kjer je Jezus čudežno pomnožil kruh.

Na nasprotni strani jezera je stala še v času sv. Jeronima vas Gergeza, v kateri je izgnal Gospod iz obsedenega hudobne duhove ter jim je dovolil iti v svinje. V deželi Gerazenov je ozdravil tudi kervotočno ženo. Ko smo se s prijaznim gospodom misijonarjem nekoliko pogovorili, smo se vernili nazaj v Tiberijo, kamer smo prišli po eni popoldne.

Vožnja po jezeru je bila cel čas jako vgodna in prijetna, kar pa ni vedno tako. Večkrat zdivja jezero kar

naenkrat, par minut in sonce se zakrije, valovi se jamejo krožiti, kmalu se začnejo vzdigovati silno visoko. Arabci seveda večinoma poznajo čas viharja, vender se pa ta včasih tako hitro vzdigne, da niti jader sneti ne morejo; ako je temu tako, potem čolnu gorje! Tako se je zgodilo nekedar tudi Gospodovim učencem. Jezus je stopil v čolnič in vkažal veslati proti deželi Gerazenov. Gospod zaspi; kar naenkrat se vzdignejo strašni valovi, ki prete vgonobiti čoln in ribiče. Zato zbude učenci Gospoda z besedami: »Gospod, otmi nas, pogubljamó se.« In Jezus jim je rekel: »Kaj ste boječi, maloverni!« Tedaj je vstal in zapovedal vetrovom in morju, in bila je velika tihota.« (Mat. 8, 25. 26.)

Prav zato, ker so viharji na tem jezeru jako pogosti, se svetuje, da naj romar, ako se hoče voziti po jezeru, ostane blizu obrežja.

Po kosilu smo se odpeljali nazaj proti Kani, kamer smo prišli proti večeru. Tovariši so zjutraj maševali v Kani, jaz sem pa šel z usmiljenim bratom fr. Viktorjem v Sefurije, nekedarje slavno mesto Seforis, ki je bilo v Gospodovem času glavno mesto Galileje. Pot je na neketerih krajih nekoliko sterma, v obče pa je jako lepa. Hodila sva nekako poldrugo uro in prišla sva v veliko vas, ki šteje blizu 4000 ljudi in sicer samih mohamedancev. Hišice so silno majhine, koliker mogoče nesnažne; take so zlasti tudi ceste. Hodila sva s tovarišem okoli, precej dolgo večkrat sva prišla na isto mesto nazaj. Slednjič prideva venderle pred vert, ki je obdan z visokim zidom, na katerem sem zapazil križ Sv. Dežele. Treba je bilo precej časa čakati in terkati na vrata; naposled venderle odpre brat lajik, ki je sè svojim hlapcem edini kristjan mej toliko mohamedanci.

Izročilo terdi, da sta imela v tem mestu sv. Joahim in sv. Ana svojo hišo. Res je bila je v četertem stoletju tukaj sezidana prostorna cerkev, ketere razvaline so še precej dobro ohranjene. Cerkev je imela tri ladije; v koncu leve ladije je sedaj majhina kapela, v kateri sem opravil sv. mašo. Nad to kapelo ima brat lajik svoje stanovanje. Vsak teden dvakrat pride pater iz Nazareta maševat v Seforis. Kmalu po maši sva se vernila nazaj v Kano, kjer smo ostali

pri gostoljubnih Tiroljcih še enkrat pri kosilu. Ker smo že pred ta dan odslovili voznika, smo jo vdarili kar peš v Nazaret; toda dež nam je prav na tej poti precej močno nagajal.

Življenje sv. Frančiška,

pisano od treh njegovih tovarišev, kateri so nekedaj ž njim občevali.

P. H. R.

XLIV. POGlavJE.

O svetem lajiku, ki je bil martran deržeč vodilo v rokah.

Spominjajoč se torej tega svetega nauka in vstanove preblaženega očeta je neki brat lajik, ki brez dvojbe verujemo, da je bil sprejet v zbor marternikov, ko je bil mej nevernimi zavoljo hrepenenja po marterništvu in so ga naposled saraceni peljali k martranju, z veliko gorečnostjo z obema rokama deržal vodilo in ponižno klečeč rekel svojemu tovarišu: „Dragi brat, vsega, kar sem storil proti temu vodilu, se spoznam krivega pred očmi božjega Veličanstva in pred tabo“.

Na to kratko spoved je meč storil konec njegovemu življenju, on je prejel pa krono marternišтва. Ta je bil stopil v red jako mlad, tako da se je komaj mogel postiti po vodilu, pa je vender nosil na golem železen opersnik. Srečni mladenič, ki je tako srečno začel in še srečniše dokončal!

XLV. POGlavJE.

Kako so se bratje mej sabo spravljali.

Blaženi Frančišek je pravil, da je Bog v teh poslednjih časih poslal manjše brate zato, da bi oni kazali zgled življenja tistim, ki so v megli grehov. Rekel je, da keder

je slišal, da so sveti bratje, raztreseni po svetu, kaj znamenitnega storili, da je bil znotraj napolnjen z vonjavo in mazan z lepo dišečim mazilom.

Zgodilo se je enkrat, da je brat Barbar, pred imenitnim gospodom z otoka Cipra, zasramoval brata. Ko je videl, da se je njegov brat zaradi tega nekoliko vznemiril, se je precej vnelo v njemu maščevanje proti samemu sebi, in vzel je oslovske odpadke in jih začel sè zobmi grizti rekoč: „O jezik, zveči odpadke, ker si v svojega brata vлил strup jeze“. Videvši to imenitni gospod, se je jako čudil in spodbujen je odšel, ter dal na razpolaganje volji bratov sebe in vse svoje.

Vsaki brat se je torej deržal tega načela, da, ke bi kakšenkrat kateri izmej njih rekel drugemu kako ražaljivo ali nadležno besedo, je precej na tla se vergel in ves potert bratu noge poljubil, ter ga ponižno odpuščanja prosil. Sveti oče se je tega jako veselil, slišavši, kako so bratje sami od sebe dajali zglede svetosti, ter je obdaril z najboljšimi blagoslovi tiste brate, kateri so z besedo ali djanjem pripravljali grešnike k ljubezni do Kristusa, ker v gorečnosti za duše, s katero je bil on napolnjen, je hotel, da bi mu bili njegovi sinovi podobni.

XLVI. POGLAVJE.

Blaženosti razlagane od našega očeta sv. Frančiška.

1. O vbozih v duhu. — Blager vbozim v duhu ker njihovo je nebeško kraljestvo. Mnogo jih je pridnih za moliti in delati, ki z mnogimi posti svoje telo zatirajo, ali ena sama beseda, ketera se jim zdi krivična njih telesom, ali ako se jim kaj vkrade, jih precej vznemiri. Ti niso vbogi v duhu, ker tisti, kateri so res vbogi v duhu, sami sebe sovražijo, ljubijo pa tiste, kateri jih tolčejo po obrazu.

2. Keteri so v resnici mirni. — Blager mirnim, ker bodo imenovani sinovi božji. Res mirni so tisti, kateri na tem svetu vse prenašajo iz ljubezni do našega Gospoda Jezusa Kristusa, in pri tem hranijo mir v duši in telesu.

3. O čistosti serca. — Blager tistim, ki so čistega serca, ker bodo Boga gledali. Tisti so čistega serca, kateri zaničujejo posvetne reči, iščejo pa nebeških ter ne nehajo s čistim srcem in dušo moliti in gledati živega in pravega Gospoda Boga.

4. O ponižnem služabniku božjem. — Blager tistemu hlapcu, kateri se ne prevzema bolj zaradi dobrega, kar Bog govori ali dela po njem, kakor kar govori in dela po drugih. Greši človek, keder hoče prejeti od bližnjega več, kakor bi hotel sam dati Bogu.

5. O poterpljenju z bližnjim. — Blager tistemu, kateri prenaša svojega bližnjega v njegovih slabostih, kakor bi hotel, da bi on njega prenašal v enakem slučaju.

6. Bogu se mora dati vse, kar se ima. — Blager hlapcu, kateri da Bogu vse, kar ima, ker gdor si kaj priderži, skriva v sebi denar Boga, svojega gospodarja; ali kar je mislil, da ima, se mu bo vzelo.

7. O ponižnosti, katero je treba imeti, ko nas gdo hvali. — Blager tistemu hlapcu, kateri se nima za boljšega, keder je hvaljen in povikšan od ljudi, kakor keder se ga ima za ničvrednega, priprostega in zaničljivega; ker koliker velja človek pred Bogom, toliko velja in nič več. — Gorje tistemu redovniku, kateri postavljen od drugih na visoki sedež, ga zaradi prazne hvale in svoje volje noče zapustiti. Blager pa tistemu, kateri ne po svoji volji povikšan, želi zmirom biti vsim podložen.

8. O dobrem in slabem redovniku. — Blager tistemu redovniku, kateri se ne veseli in ne raduje kakor le v najsvetejših besedah in djanjih božjih, in tako vabi in privabi ljudi v radosti in veselju k ljubezni božji. Gorje pa tistemu redovniku, kateri se veseli v lenobnem in praznem govorjenju in tako ljudi vabi k smehu.

9. O posvetnem in jezičnem redovniku. — Blager tistemu hlapcu, kateri ne govori iz upanja na plačilo tega sveta, ne razodeva vsega, kar zna, niti je hiter za govoriti, premišluje pa previdno, kar ima govoriti in odgovoriti. Gorje tistemu redovniku, kateri prejetih božjih

darov ne hrani v svojem srcu, ter jih drugim v djanjih ne kaže, mariveč iz zaupanja na plačilo jih želi ljudem z besedo pokazati, pri čemer pa on prejme svoje plačilo, poslušavci pa malo koristi.

10. Kako je treba svarjenja prenašati. — Blager hlapcu, kateri, keder je kregan ali tožen, svarjenje in tožbe ravno tako poterpežljivo prenaša od drugih, kaker bi jih od samega sebe. Blager hlapcu, kateri se posvarjen krotko vda, pohlevno sluša, ponižno (svoj pogrešek) spozna, in rad kazni zadosti. Blager hlapcu, kateri ni hiter za zgovore, ponižno pa sprejme sramotenje in svarjenje za greh, keterega ni on storil. Blager hlapcu, kateri se mej svojimi podložnimi tako ponižno obnaša, kaker keder je mej svojimi predstojniki in gospodarji. Blager hlapcu, kateri je zmirom pod šibo svarjenja. Zvest in moder je hlapec, kateri po vsacem svojem pogrešku ne odlaga samega sebe od znotraj se svarjenjem kaznovati, od zunaj pa se spovedjo in pokoro.

11. O ljubezni do bližnjega. — Blager hlapcu, kateri ljubi brata, ko je bolan, enako kaker, ko je zdrav. In blager tistemu, kateri ljubi svojega brata, ko je deleč od njega, kaker keder je ž njim, ter ne govori za njim, kar ne bi mogel reči ljubeznivo pred njim.

12. O spoštovanju in zaupanju, katero smo dolžni duhovnikom. — Blager hlapcu, kateri zaupa duhovnikom živečim po obliki svete rimske cerkve; gorje pa tistim, kateri jih zaničujejo. In naj si bodo le grešniki, jih nihče ne sme soditi; ker Bog sam si je prideržal, da jih bo sodil. Ker koliker večja je njih služba, namreč posvečenje presvetega Telesa in Kervi Jezusa Kristusa Gospoda našega, katero oni sprejemajo in oni sami drugim delijo, toliko veči greh imajo, kateri proti njim grešijo, ko proti vsim drugim ljudem tega sveta.

Sv. Trojica v Slovenskih goricah.

P. E. L.

A. Zgodovina cerkve.

(Dalje).

3. Svetovni duhovniki.

Od l. 1809—1854.

O času, kar so bili svetovni duhovniki pri Sv. Trojici, imamo le malo sporočil, zategadelj tudi ne moremo veliko povedati.

Še ko so bili patri avguštinci pri Sv. Trojici, je bil zadnja tri leta ž njimi po en svetni duhovnik kot prôvizor. Samostansko in cerkveno poslopje je vzela v posest najprej državna oblast v Viktringhofu in sicer vsled odloka od dne 15. sept. 1811.¹⁾ Pervi župnik svetni duhovnik je bil Ferdinand Scozilli. C. kr. državna oblast mu je izročila cerkev in samostansko poslopje dne 4. maja l. 1813.¹⁾ Poleg župnika je bilo mesto tudi za enega kapelana.

Glasovita božja pot pri Sv. Trojici pa se ni dala zadušiti. Ko je prenehal kerščanski veri nasprotni vihar, se je spet začelo romanje na ta kraj. Svetišče pa sedaj ni imelo zadosti duhovnikov, ki bi bili pobožnim vernikom delili sv. zakramente. Stalno sta bila tukaj k večemu dva gospoda. Velik je pač moral biti trud in apostoljska gorečnost teh dušnih pastirjev ob shodih. A še tako velika požertvovanost ni mogla zadostovati trumam, ki so iskale milosti na svetem kraju. Vdomačila se je sicer navada, da so prišli sosedni gospodje pomagat spovedovat, a ker so bili shodi večidel ob nedeljah in praznikih, je bila ta pomoč ali zelo težavna ali celo nemogoča. Takrat morajo namreč dušni pastirji službo božjo doma opravljati. Za lepe in velike

¹⁾ Listina izročena je od dne 4. maja 1813.

zidove pa se je bilo bati, da se sčasoma porušijo. Ti vzroki so nagnili gospoda Otokarja Marijo, knezoškofa sekovškega, da je izročil cerkev spet redovnikom, in sicer sinovom sv. očeta Frančiška Serafinskega. ¹⁾

(Dalje prih.)

Litanije Jezusovega Serca.

P. B. R.

(Dalje).

8. Serce Jezusovo, žareče ognjišče ljubezni.

Ako povedo dobremu otroku, ki živi mej ptujimi ljudmi, da sta ga prišla obiskat oče in mati, zaerdi pri tej veseli novici, da je kaker rožica. Kaj je temu vzrok? Ljubezen do starišev. Ljubezen pospeši namreč bitje serca, žene že takó gorko kri še hitreje po žilah, in tudi v lica. Človeško serce lahko zato primerjamo sè zakurjeno pečjo, ali z ognjiščem, na katerem gori velik ogenj, ki ogreva vse, ki so v bližini. — Vsaka podoba Jezusovega Serca kaže to Serce obdano od ognja. Ta ogenj ne pomenja nič drugega, kaker ljubezen, ki gori v Jezusóvem Sercu — to je Gospod sam razodel blaženi Margareti M. Alakok. Zato smemo tudi Gospodovo Serce primerjati peči, kjer gori ogenj ljubezni, ali žarečemu ognjišču ljubezni, kaker pravi osmi klic litanij.

Oglejmo zdaj to ognjišče ljubezni.

Sv. Tomaž Akvinski uči, da je prav tako v natori človeškega serca, da ljubi, kaker je v natori ognja, da žge; serčno življenje, sklepa dalje, je ljubezen. Ni ga človeka, ki ne bi imel prav nobene ljubezni v sercu; zakaj ne, je razvidno iz ravnokar povedanega. Zato je ljubezen podlaga ne samo družinskega življenja, mariveč tudi obstoječega družabnega reda na svetu.

Jezus Kristus je bil pravi človek. Ko takega je tudi njega že sama natora silila, da je ljubil Marijo, sv. Jožefa, svoje sorodnike, svoje rojake. Koliko dokazov imamo zato!

---

¹⁾ Ottocar Maria, epps Seccoviens. Graecii 30. nov. 1853.

Kako mu je n. pr. šlo k sercu, ko je gledal v puščavi lačne množice! Ljudstvo se mi smili, je dejal, in čudežno jih je nasitil. Kolikokrat ga je vlekla takorekoč ljubezen k bolnikom, da jim je odvzel težko, dostikrat večletno breme. Mari ni iz ljubezni bridko jokal na grobu svojega prijatelja Lazarja, objokoval žalostni konec svojega ljudstva? Sam v smertnih bridkostih na križu venderle še misli na svojo mater in na ljubega prijatelja.

Kedo ne spozna, kako po pravici nosi Gospodovo Serce, že ko človeško serce, častni naslov: žareče ognjišče ljubezni.

Pomislimo pa še to, da je sv. Duh okrasil Jezusovo serce sè vsemi nadnaravnimi darovi, zlasti z nadnaravno ljubeznijo do Boga in do ljudi. Dalje se spomnimo tega, da je bil Jezus Kristus tudi pravi Bog, z drugo osebo božjo bistveno zedinjen; če imamo vse to pred očmi, se ne bomo čudili, da kliče sv. cerkev sama in vabi nas, svoje otroke, da bi prav goreče klicali: Serce Jezusovo, žareče ognjišče ljubezni, vsmili se nas!

Drugi odpustki zanesljivo naravnost podeljeni

1. in 2. redu sv. Frančiška.

V predzadnjem zvezku smo naznanili odpustke in vesoljne odveze podeljene 1. in 2. redu sv. Frančiška, koliker jih je navezanih na gotove dni v letu, kaker so naznanjeni v našem letošnjem direktoriju. So pa še drugi odpustki zanesljivo naravnost podeljeni 1. in 2. redu in po dekretu S. C. Indulg. dd. 28 aug. 1903 veljavni zdaj tudi za brate in sestre 3. reda, ki v samostanih in podobnih hišah skupaj prebivajo. Ti so naslednji:

1. Odpustek postaje najsvetejšega zakramenta *), t. j. kolikerkrat in kjerkoli molijo (po stari hvale vredni navadi z razprostertimi rokami) 6 očenašev, 6 zdravamarij in 6 častbodi, zadobijo vse odpustke podeljene rimskim postajam, svetiščem v Jeruzalemu in Kompostelji in porcijunkulji.

2. Vesoljno odvezo s popolnim odpustkom morejo za-

---

*) «Statio Ss. Sacramenti» se tako imenuje, ker se je prvotno ta molitev morala opravljati pred oljtarjem najsvetejšega Zakramenta.

dobiti štirikrat na leto, keder jim je ljubo (ali očitno skupno, ali posebej v spovednici).

3. Vesoljno odvezo in popolni odpustek morejo dobiti še enkrat v življenju in na zadnjo uro.

4. Popolni odpustek, koliker krat molijo frančiškanski rožni venec.

5. Popolni odpustek o redovni preobleki, o sv. obljubi po doveršenem novicijatu in o petdesetletnici redovnega življenja (računani od vstopa) pod navadnimi pogoji; 16. aprilja, ako ponovijo obljube.

6. Popolni odpustek, ako delajo 10 ali vsaj 8 dni duh. vaje.

7. Ako četert ure premišlujejo ali sv. križev pot obiskujejo, morejo dobiti vsakkrat 100 dni odpustka, in ako skozi cel mesec vsak dan pol ali vsaj četert ure premišlujejo, enkrat v mescu pop. odpustek pod navadnimi pogoji.

8. Bolniki, stari in bolehnii zadobijo vse opustke, ki so podeljeni redovnim cerkvam, ako obišejo bolniško kapelico, in ako tudi tega ne morejo, ako v postelji molijo 5 očenašev 5 zdravamarij in 5 častbodi.

9. Vse te odpustke morejo darovati dušam v vicah.

Glede privilegiranih oljtarjev v naših cerkvah velja: Vse naše redovne cerkve imajo pravico enega privilegirane oljtara za vse dni za maše, ki jih berejo naši redovni mašniki; oljtar more določiti škof. — Za pokojne sobrate (oziroma sestre) je privilegiran vsak oljtar vseh redovnih cerkev na dan ali za dan smerti ali pogreba. Za redovnice velja v tem slučaju privilegij, naj bere sveto mašo katerikoli redovni ali svetovni mašnik.

(Conf. Mocchegiani, Collectio indulg. pag. 648 seq.)

P. A. F.

Priporočilo v molitev.

V pobožno molitev se priporočajo: redovni brat Nepomucen Dermota, lajik 1. reda sv. Frančiška, † 18. majnika t. l. v Novem mestu, star 60 let; rajni udje 3. reda skupščine goriske: Frančiška (Marija) Belčič iz Kojškega, Katarina (Marija) Jereb iz Otaleža, Marija (Marjeta) Jereb iz Cerkna, Marija (Frančiška) Jug iz Volč, Peter (Frančišek) Alberti iz Gorice; m a r i b o r s k e; Simon Kurnik od Sv.

Jurija v Slov. goricah; Pavel Lešnik, Elizabeta Kidrič, Jera Pungartnik in Marija Finžger iz Slivnice, Ana Maher, Anton Deutscher, Neža Rošker in Alojzija Schönherr iz Jarenine, Marija Smolar in Marija Doršnik iz Lembaha, Marjeta Dovnik, Julijana Harnik, Marija Žganer in Marija Planišič iz Ribnice na Pohorju, Jozefa Mohr, Marija Škrober, Marija Pinč, Marija Teršek, Marija Lemaušek, Regina Windisch, Jozefa Pichler, Marija Kvas, Lucija Wolfgang, Julijana Potočnik in Neža Perko iz Maribora, Terezija Rudl iz Kamnice, Alojzija Stiberc iz Ormoža, Marjeta Kumrič od Sv. Janža na Dravskem polju, Janez Gorjup iz Puščave, Marija Pohleven iz Makol, Helena Onič iz Ruš, Ana Kukovec od Sv. Urbana, Ana Nerat od Sv. Petra pri Mariboru, Ana Vollmeier iz Kaple, Terezija Janežič in Uršula Igrosovič od Sv. Miklavža pri Ormožu, Marija Rottner iz Vuzenice, Ana Weixl od Sv. Križa pri Ljutomeru, Helena Peitler iz Luč, Tomaž Žunko od Sv. Ilija v Slov. gor., Marija Ledinek iz Hoč; svetogorske: Marija Juretič iz Gergarja, Avguštin Šuligoj iz Lokovca.

Nadalje priporočajo v pobožno molitev: Marija H. iz Volč nekega svojega sarodnika za dušno in telesno zdravje; M. S., tudi iz Volč, sama sebe, neko deklico siroto in šestero zapuščenih otrok, da bi dobili kako podporo in pomoč; M. M., tretjerednica mariborske skupščine, sama sebe za srečen porod in blagoslov božji, svojga otroka in moža za stanovitnost v dobrem; neka že 12 let hudo bolna oseba za polajšanje, če je volja božja; neka tretjerednica, da bi ji ozdravela noga, da bi se mogla vdeležiti sv. misijona; neka oseba, da bi jo Bog rešil nečistih misli in ji dal gorečo ljubezen do Jezusa; neka druga, da bi mogla bolj goreče moliti in da bi spoznala svoje grehe in se mogla čisto izpovedati; neka bolna oseba za srečno zadnjoro; neka druga, da bi toliko ozdravela, da bi mogla v cerkev hoditi; neko dekle iz K., da bi se zgodila božja volja; A. P. za poterpljenje v zakonskem stanu in božji blagoslov; neki učenec, da bi postal mašnik, če je božja volja; neka žena iz Noveštifte za zdravje in srečo pri gospodinjstvu; neka oseba za dar ponižnosti in vdanosti v voljo božjo, priporoča tudi svojega brata in njegovo ženo in otroke za razsvitljeno pamet in kerščansko življenje.

Zahvalo za vslišano molitev

naznanjajo: A. K. presv. Sercu Jezusovemu in Marijinemu za prejete dobrote, dušne in telesne; A. P. sv. Antonu zaradi neke pravde, ki se je po njegovi prošnji dobro iztekla;

neki mladenič Mariji Pomočnici na Brezji za ozdravljenje v hudi bolezni v nogi; K. J. tretjerednik goriške skupščine za polajšanje bolezni; Janez Šuligoj, tretjerednik svetogorske skupščine za ozdravljenje; Franc Kolar, tretjerednik v Lazih, za večkratno ozdravljenje domačih živali, za srečen porod svoji ženi in otroku milost sv. kersta; N. R. tretjerednica v Savinjski dolini naznanja obljubljeno zahvalo k veči časti Matere Božje (v romarski cerkvi v Petrovčah); »1. Na priprošnjo Marijino sem zadobila zdravje v neki bolezni, kjer je bila vsa zdravniška pomoč brezvspešna. 2. V očesni bolezni malega otroka se je zgodilo čudovito ozdravljenje. Kar naenkrat so se mu izbuhnile oči in rumena mrena je čez prerastla. V strašni obupnosti sem glasno vpila in Marijo na pomoč klicala, in ne zastonj; otrok zaspil in ko se čez dve uri prebudi, so bile oči popolnoma zdrave, kaker poprej. 3. Sem zadobila pomoč v vratni bolezni dveletnega otroka. 4. Sem bila vslišana v črevesni bolezni otroka, ko zdravnik že ni mogel pomagati. Dragi bravci „Cvetja“, kličimo v vseh stiskah in potrebah milostno mater Marijo na pomoč in gotovo bomo vslišani.«

Cerkev Matere Milosti v Mariboru.

Dolžnost nas veže, da zopet kaj povemo o naši Marijini cerkvi. Lani smo pisali, kako upamo, da bomo že v tekočem letu imeli v cerkvi nov oltar in tron za čudodelno podobo Matere Milosti. In res, oltar in tron sta že v delu in 8. decembra t. l. bodeta, upamo, stala v cerkvi v stanoviten spomin na zlati jubilej brezmadežne Device. Ker pa za to bogoljubno delo potrebujemo še mnogo milodarov, prosimo vse naše dobrotnike, naj nas ne zapustijo in ne pozabijo. Družba za zidanje in lepšanje cerkve ni še prenehala, temveč še vedno radi sprejemamo nove družnike. Duhovne dobrote te družbe so znane. Razen 15 sv. maš, ki se vsak mesec in vsako leto služijo, berete se še vsak dan dve sveti maši, in sicer ena za vse žive in druga za vse rajne družnike in dobrotnike — tedaj vsak mesec 60 in vsako leto 745 sv. maš!

Frančiškanski samostan v Mariboru, dne 3. majnika 1904

P. Kalist Heric, gvardijan in župnik upravitelj.

Priporočila vredne knjižne novosti.

Sv. Ahacij s tovariši mučenci, kranjske dežele pomočnik. V prid družbi sv. Cirila in Metoda spisal Ivan Vrhovnik. V Ljubljani 1903. Založila družba sv. Cirila in Metoda. Cena 30 vinarjev.

Mučenci. Starokrščanska povest. Hrvatsko spisal Milutin Mayer. S pisateljevim dovoljenjem poslovenil Emonski. V Ljubljani 1903. Založil Tomo Zupan. Cena 90 vinarjev. Za poštnino 10 vinarjev.

Obe knjižici sta popolnoma prikladni za darila konec šolskega leta, za šolske in ljudske knjižnice, za bralna in izobraževalna društva. Skupiček je namenjen tolikanj potrebni družbi svetega Cirila in Metoda za vzdrževanje slovenskih šol v obmejnih krajih in mestih. Kedor količkaj more, naj knjižici ne le kupi in plača, temuč tudi z obilnišim darom pomaga družbi reševati slovensko mladino pretečega potujčenja.